

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci oprávneného **P., s.r.o.**, so sídlom A., právne zast. A. s.r.o. K., proti povinnej A., bytom H. o vymożenie pohľadávky v sume 1 701,35 € s prísl., vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 21Er/553/2011, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č.k. 3CoE/107/2011-68 zo 7. marca 2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie oprávneného **o d m i e t a**.

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Poprad uznesením č.k. 21Er 553/2011-18 zo dňa 23.11.2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu, že sa vymáha plnenie zo spotrebiteľskej formulárovej zmluvy a rozhodcovská doložka predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Záver o neprijateľnej a teda neplatnej rozhodcovskej doložke založil na hrubej nerovnováhe v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa.

Proti uzneseniu podal odvolanie oprávnený a navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil a návrhu vyhovel, alebo zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodov, že rozhodcovská doložka je v súlade s aplikovateľnými právnymi prepismi, a nie je ju možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Poukázal na ustanovenie § 93b zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, v zmysle ktorého si jeho právny predchodca plnil svoju povinnosť a tiež na pasivitu spotrebiteľa.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Rozhodujúcou právnou otázkou, ktorú správne prvostupňový súd aj bez návrhu prioritne riešil, je otázka platnosti rozhodcovskej doložky. Najvyšší súd už vo viacerých

rozhodnutiach konštatoval oprávnenie exekučného súdu preskúmať existenciu rozhodcovskej doložky. Odvolací súd nevidí žiadny dôvod na to, aby sa uvedené závery nemali vzťahovať aj na stav, keď rozhodcovský rozsudok bol založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke v spotrebiteľskej zmluve, pretože podľa § 53 ods. 5 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka je neprijateľná zmluvná podmienka neplatná a teda nevyvoláva právne účinky obdobne ako keď rozhodcovskej zmluvy niet.

Odvolací súd nevidí žiadny dôvod i odklon od spoločného stanoviska občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia KS v Prešove z 27.09.2010, podľa ktorého: „Zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve uzavretej po 31.12.2007 alebo vo všeobecných obchodných podmienkach inkorporovaných do takejto zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom výlučne v rozhodcovskom konaní, bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok na návrh dodávateľa mohol byť exekučným titulom na udelenie poverenia pre exekútora. O takúto zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa takejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu alebo podať návrh na štátnom súde, ak by chcel zabrániť rozhodcovskému konaniu. Súdu nič nebráni postupovať obdobne aj za stavu, že zmluva bola uzavretá pred 1. januárom 2008.“

Odvolací súd sa stotožňuje s prvostupňovým súdom aj v závere o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky z geografických dôvodov. Neprimeraná vzdialenosť od miesta rozhodcovského konania je skutočnosťou, ktorá má odradzujúce účinky pre spotrebiteľa vo vzťahu k uplatňovaniu práva. Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka spĺňa kritériá požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS ako nekalú (Rozsudok Súdneho dvora európskej únie C-243/08 P.). Je treba zdôrazniť, že Európska únia vzhľadom na význam ochrany spotrebiteľa a v záujme vyššej kvality života ľudí podporuje v rozhodcovských veciach zbavenie účinku rozhodcovského rozsudku v záujme dosiahnutia ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, a to aj keď spotrebiteľ v rozhodcovskom konaní nenamietal rozhodcovskú doložku s poukazom na tzv. geografickú neprijateľnosť miesta konania.

Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Odvolací súd so zreteľom na

neplatnú rozhodcovskú doložku nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami.

Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne vrátane osvojenia si dôvodov (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Ani odvolací súd nie je presvedčený, že by sa mal vykonať predložený rozhodcovský rozsudok. V rámci kontraktácie nebolo preukázateľne umožnené spotrebiteľke finančnej služby zvážiť voľbu medzi rozhodcovským a všeobecným súdom. Práva oprávneného nie sú týmto rozhodnutím v súvislosti s prelomením zásady *res iudicatae* nijako dotknuté.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie oprávnený. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. d), e), f) O.s.p. (v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie; nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný; účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), a v zmysle § 241 ods. 2 písm. a), b), c) O.s.p., (v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci).

Poukázal, že súd rozhodoval v tej istej veci o ktorej sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, a teda bolo v súlade so zákonom rozhodnuté rozhodcovským rozsudkom. Taktiež je neprijateľné, aby súd poprel právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, nakoľko sa nepodal návrh na začatie konania o jeho zrušení, hoci podľa zákona bol potrebný. Exekučný súd podľa názoru dovolateľa nie je oprávnený skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, rozhodcovské konanie, ani zmluvu na základe ktorej bol vydaný. Ďalej poukázal na to, že ak by si exekučný súd uzurpoval právomoc v rámci exekučného konania vstupovať do, už ukončeného nachádzajúceho konania, prestala by mať zmysel úprava možnosti domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku. Exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu nie je vecne príslušný vo veci konať, či už ako súd vyššej inštancie, kasačný súd alebo súd konajúci o opravnom prostriedku, ale práve a len ako tzv. exekučný súd. V zmysle § 44 ods. 2 EP, právomoc exekučného súdu preskúmať ktorýkoľvek exekučný titul v štádiu konania, v ktorom preskúmava žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je založená doručením žiadosti o vydanie poverenia, a obmedzená na posúdenie súladu takejto žiadosti a exekučného titulu so zákonom. Vo vzťahu k uvedenému pravidlu neustanovuje zákon o rozhodcovskom konaní žiadne osobitné pravidlo, z čoho vyplýva, že rozsah preskúmvacej pôsobnosti exekučného súdu vo vzťahu

k rozhodcovským rozsudkom je v štádiu konania, keď exekučný súd preskúmava žiadosť o vydanie poverenia, totožný s rozsahom jeho preskúvavej pôsobnosti vo vzťahu k rozsudkom súdov. Platí, že exekučný súd nie je súdom, ktorý rozhoduje o opravných prostriedkoch voči exekučnému titulu, a že v exekučnom konaní súd nepreskúmava vecnú správnosť rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom. Exekučný súd teda v rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá, smie preskúmavať práve tú okolnosť, ktorá sa bezprostredne dotýka právomoci rozhodcovského súdu, nie hmotnoprávných aspektov uplatnenia tejto právomoci. Občiansky súdny poriadok, exekučný poriadok, ani zákon o rozhodcovskom konaní neposkytuje absolútne žiadnu oporu pre záver, že by exekučný súd mohol vo vzťahu k rozhodcovskému rozsudku rozhodovať ako súd, konajúci vo veci samej a teda, napríklad vykonať vo veci samej dokazovanie alebo, napríklad rozsudok zrušiť, či zmeniť jeho výrok. Dovolateľ podotkol, že konaním súdu mu bolo odňaté právo domáhať sa svojho práva na uspokojenie svojej pohľadávky v exekučnom konaní, nakoľko súd vyslovil bez zákonného dôvodu právoplatné a vykonateľné rozhodnutie vydané v súlade so zákonom za nevykonateľné, čím oprávnenému spôsobil ujmu, teda konal i v rozpore so základnou právnou zásadou iustitia nemini neganda, podľa ktorej nikomu nie je možné odoprieť spravodlivosť. Záverom poznamenáva, v čase uzavretia zmluvy o úvere, rozhodcovská doložka bola naformulovaná a dojednaná na základe splnenia zákonnej povinnosti banky, a ako taká nemôže predstavovať (nevynímajúc zreteľ zo zásady zákazu retroaktivity v právnom poriadku Slovenskej republiky) neprijateľnú podmienku. Súd v napadnutom uznesení necituje uvedené ustanovenie v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy, a teda jeho rozhodnutie vychádza z ustanovení zákona, ktoré v čase podpisu zmluvy neboli platné. V dôvodoch dovolania ďalej rozvádza skutkový a právny stav veci ako ho subjektívne vníma, vrátane prameňov práva európskeho práva, žiaľ bez toho, aby dovolateľ v podanom odvolaní uviedol, k akému zákonnému dôvodu prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, sa tieto pramene vzťahujú.

Povinný sa k dovolaniu oprávneného na výzvu súdu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal oprávnený včas, zastúpený v zmysle § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska.

Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p.

V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol oprávnený dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolanie ale nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému v ustanovení § 239 ods. 2 písm. a) až c) O.s.p. Dovolanie oprávneného preto podľa a § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania oprávneného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, pričom výpočet väd je taxatívny. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je

inak dovolanie procesné neprípustné. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. však nie je rozhodujúci subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že k vade vymenovanej v tomto ustanovení došlo; rozhodujúcim je, že k takejto procesnej vade v konaní skutočne došlo.

Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a), b), c) a g) O.s.p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní ani najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení zákona nevyplýva.

Z obsahu dovolania možno vyvodit', že oprávnený namietal vady v zmysle ustanovenia § 237 písm. d), e), a f) O.s.p.

Dovolateľ namietal, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (§ 237 písm. d) O.s.p.).

Podľa § 159 ods. 3 O.s.p. len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) svojou podstatou patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania vedie k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený zákonným petitom vyplýva z rovnakých skutočných tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku).

Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený inak, nesprávne či neúplné. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného. Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie.

Podľa § 83 O.s.p., začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie.

Prekážka začatého súdneho konania (litispendencia) bráni tomu, aby prebiehalo na súde iné súdne konanie v tej istej veci. Táto prekážka je daná, ak na ktoromkoľvek súde Slovenskej republiky je začaté konanie, ktoré má rovnakých účastníkov konania, rovnaký predmet konania, rovnaké skutkové okolnosti od ktorých sa odvodzuje právo. Pritom predmet konania je vymedzený petitom návrhu na začatie konania, základ je určený skutkovými okolnosťami, ktorými je petit návrhu odôvodnený (*Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 8 Sžh 1/2007*).

Súd prvého stupňa, ako súd exekučný začal vo veci konať na základe žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného voči povinnému o vymoženie 1 701,35 € s príslušenstvom, na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 8.4.2011 č.k. IBC0410263. Z obsahu spisu nevyplýva, že dovolateľ v konaní pred súdmi uvádzal, že by na inom súde prebiehalo konanie v tej istej veci, teda tých istých účastníkov konania, rovnaký predmet konania. Nakoniec ani z dovolania nemožno akýmkoľvek jeho reštriktívnym výkladom dospieť k poznaniu, aké iné exekučné konanie o veci prebieha, alebo v akom exekučnom konaní o veci už bolo rozhodnuté. Vzhľadom na uvedené vada vytýkaná dovolateľom podľa § 237 písm. d) O.s.p. konanie nezaťažila.

Podľa § 237 písm. e) O.s.p. dovolanie je tiež prípustné, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný.

Exekúciu možno vykonať len na návrh oprávneného alebo na návrh toho, kto preukáže, že naňho prešlo právo z rozhodnutia (§ 38 ods. 1 exekučného poriadku).

Exekučné konanie sa začína na návrh. Exekučné konanie sa začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie. Exekútor však môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia súdu na jej vykonanie (§ 36 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku).

V prejednávanej veci sa exekučné konanie začalo doručením návrhu oprávneného exekútorovi na vykonanie exekúcie (24.11.2011). Ak súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, rozhodoval tak súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na uskutočnenie exekúcie v posudzovanej veci, ktorá žiadosť bola doručená súdu 6.12.2011. Vzhľadom na uvedené vada vytýkaná dovolateľom v zmysle § 237 písm. e) O.s.p. konanie nezaťažila.

Podľa § 237 písm. f) O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Uvedenej vady sa mal odvolací súd dopustiť tým, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, vo vzťahu k odvolacím dôvodom sa však obmedzil len na ich citáciu v uznesení. Súd nepotvrdil a ani nepoprel opodstatnenosť tvrdení oprávneného v odvolaní. Tým neumožnil podať kvalifikované odvolanie proti uzneseniu prvostupňového súdu v dôsledku nedostatočného odôvodnenia uznesenia súdom prvého stupňa, a odvolací súd sa nezaoberal odvolacími dôvodmi oprávneného, ktoré v podanom odvolaní uviedol.

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa ustanovenia § 167 ods. 2 O.s.p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerané ustanovenia o rozsudku.

Právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zahŕňa aj právo účastníkov konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Tomuto právu účastníkov konania korešponduje povinnosť súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné dôvody, na ktorých je založené. Zákonnú úpravu tejto povinnosti súdu upravuje Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 157 ods. 2.

Ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. platí aj v odvolacom konaní (ust. § 211 ods. 2 O.s.p.). Ústavný súd SR v rozhodnutí sp.zn. II. US 78/05 uviedol, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmavajú v odvolacom konaní.

Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd preskúmaval, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V rámci toho súd je oprávnený skúmať, či návrh na vykonanie

exekúcie má všetky náležitosti, či je k nemu pripojený exekučný titul, opatrený doložkou o jeho vykonateľnosti, či exekučný titul je materiálne vykonateľný, či oprávnený a povinný sú osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania podľa § 103 O.s.p.

Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., ako aj ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR.

Okresný súd (ako súd prvého stupňa) v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré oprávnenou osobou predložené listiny preskúmal a s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nesplnení podmienok pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil.

Krajský súd (ako súd odvolací) odôvodnil rozhodnutie v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p., keď skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa s doplnením ďalších dôvodov, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia dalo odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany oprávneného, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo nemohlo byť vyhovie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okolnosť, že táto odpoveď neúspešného oprávneného neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa náležitosti zákonného rozhodnutia podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek dovolateľa.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť a ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa názoru dovolacieho súdu, skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, pretože odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok spĺňa požiadavky zákona na odôvodnenie rozhodnutia.

Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd nielen oprávnený ale je povinný riešiť otázku, či

rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej (resp. v tomto prípade platnej) rozhodcovskej zmluvy. Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky súdy v exekučnom konaní nepreskúmavali vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len vykonávali ich oprávnenie vyplývajúce zo zákona, a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom.

V prejednávanej veci konali súdy v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali v súlade s právnymi predpismi, ich úvahy vychádzali z konkrétnych skutočností, sú logické, a preto aj celkom legitímne a zákonné.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že vo veci nešlo o prípad zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, v ktorej by pre toto zamietnutie neboli splnené zákonné predpoklady.

Oprávnený v dovolaní ďalej tvrdil, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.). Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tohto tvrdenia o existencii takéhoto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde. To isté platí aj pre námietku dovolateľa, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c) O.s.p. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe, ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania, nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie oprávnenej odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p.

v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p., ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému povinnému dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože nepodal návrh na ich priznanie (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 27. septembra 2012

JUDr. Štefan Šatka, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mária Némethová